

Zusje

JE KUNT ME VERSTOTEN MAAR IK BEN NIET WEG

ZUSJE

JE KUNT ME VERSTOTEN MAAR IK BEN NIET WEG

Marja Verboket

Schrijver: Marja Verboket
Coverontwerp: Marja Verboket
ISBN: 9789403819440
© Marja Verboket

1.

Het is al bijna avond wanneer ik besluit dat het genoeg geweest is op mijn werk en naar huis wil gaan. De pijn in mijn rug is hevig, mijn rechterbeen weigert dienst. Met moeite en veel pijn hijs ik me in de auto en merk dat het rijden eigenlijk niet gaat. Het is maar een klein stukje naar huis en besluit het erop te wagen. Met mijn rechterhand duw ik op mijn rechterbeen om op die manier gas te kunnen geven. Onverantwoord natuurlijk maar ik moet naar huis naar mijn gezin, hoe dan ook.

De volgende ochtend is een bezoek aan de huisarts onvermijdelijk. De hele nacht heb ik geen oog dicht gedaan. Het blijkt een hernia te zijn.

De huisarts wilde dat ik opgenomen zou worden in het ziekenhuis maar heb dat geweigerd. Op bed liggen kan ook thuis en het is onnodig om daarvoor een ziekenhuisbed bezet te houden in mijn optiek. Bovendien heb ik een gezin, een echtgenoot met een drukke baan en twee jonge dochters. Een ziekenhuisopname zie ik echt niet zitten en zou de druk op het drukke gezin alleen maar vergroten.

Met de huisarts wordt afgesproken dat ik de komende drie weken plat moet liggen en een fysiotherapeut zal dagelijks langskomen voor de nodige oefeningen. De huisarts neemt iedere paar dagen contact op en wanneer ik besluit toch niet in bed te blijven zal een ziekenhuisopname alsnog volgen.

Tegenwoordig hoef je niet meer plat te liggen met een hernia maar in de jaren negentig van de vorige eeuw was dit standaard.

Tim zet een bed in de woonkamer neer, voor het raam zodat ik nog iets van de buitenwereld meekrijg.

Inmiddels zijn er bijna twee weken voorbijgekropen. De dagen duren lang, zijn erg saai. Bovendien heb ik pijn en is iedere beweging te veel en mis ik mijn werk als journalist bij een landelijke krant.

Ik word goed verzorgd door mijn man Tim en onze dochters. Zij kleden zichzelf aan en soms moet ik mijn lach flink inhouden als ze zich vol trots aan mij presenteren. Het is april en nog behoorlijk koud maar de dochters zijn al eens in zomerjurken met daaronder een maillot naar school gegaan. Wat maakt het ook uit, ze zijn in ieder geval aangekleed, denk ik maar.

Af en toe komt er iemand op visite. Mijn vader kwam zelfs op de fiets naar me terwijl mijn moeder aan het werk was. Het verbaasde mij dat zijn fiets nog werkte, de beste man had er al jaren niet meer op gereden. We hebben samen even gezellig gekletst en hij heeft ook nog even met zijn kleindochters gespeeld toen ze uit school waren.

Dat soort momenten zorgt er wel voor dat de dag iets minder traag voorbijgaat, voor mij.

Een paar dagen later is de fysiotherapeut net weg wanneer mijn moeder onaangekondigd in de keuken staat. Ze heeft zichzelf via de achterdeur binnengelaten die niet op slot is omdat ik het bed niet uit mag en de voordeur niet open kan maken. Moeder komt nooit zomaar op bezoek, ook niet nu ik platlig en het is dan ook meteen duidelijk dat er iets aan de hand is.

Moeder gaat op de bank zitten en vertelt dat mijn vader die ochtend is opgenomen in het ziekenhuis. Hij was onderweg naar het busstation om naar zijn werk te gaan en is onwel geworden. Buurtbewoners die vader al een uur op een bankje zagen zitten vertrouwden het niet en zijn polshoogte gaan nemen. Vader was amper aanspreekbaar en daarop besloten ze een ambulance te laten komen. Vader is opgenomen in het plaatselijk ziekenhuis en heeft een hersenbloeding of iets dergelijks gehad. Wat precies, is nog niet duidelijk.

Ik schrik, een paar dagen geleden was hij nog hier en vraag mij af wat moeder komt doen, waarom ze niet in het ziekenhuis is, ze had ook gewoon even kunnen bellen. Moeder geeft aan dat ze in de loop van de dag wel een keer naar het ziekenhuis gaat en dat het allemaal wel mee zal vallen met vader, dat ze eerst maar eens even pyjama's gaat kopen maar zin had in een kop koffie en daarom even langskwam.

Moeder drinkt een kop koffie en besluit dan om naar de winkel te gaan om de pyjama's te gaan kopen.

Ik vraag haar dringend om mij op de hoogte te houden want ik heb er geen goed gevoel bij dat vader opgenomen is.

Uren gaan voorbij zonder informatie en ik maak mij zorgen. Moeder telefonisch bereiken lukt niet en daarom besluit ik contact op te nemen met mijn zusje. Zij schijnt nog helemaal niet op de hoogte te zijn van hun vader, ze weet nergens van, moeder heeft haar niet op de hoogte gebracht. Ik leg haar uit wat er die ochtend gebeurd is. Zusje is duidelijk geïrriteerd en hangt abrupt op. Ik vermoed dat ze moeder om opheldering gaat vragen.

Inmiddels zijn Tim en de dochters thuis en wordt er gegeten. De telefoon gaat, een verpleegkundige van het ziekenhuis belt. Moeder is in het ziekenhuis en heeft de verpleegkundige gevraagd mij te bellen met het laatste nieuws. De verpleegkundige vertelt dat ze nog altijd niet precies weten wat er met vader aan de hand is en dat er de volgende dag meer onderzoeken zullen volgen. Vader is zo nu en dan bij kennis maar de situatie is zorgelijk.

Ik vraag of ik iets kan doen en de verpleegkundige geeft aan dat het fijn zou zijn als er iemand bij het maken van het EEG aanwezig zou kunnen zijn omdat er tegen vader gepraat moet worden tijdens dat onderzoek.

Hernia of niet maar ik besluit aanwezig te zullen zijn. Die nacht bekruipt mij het gevoel dat vader dit niet gaat overleven.

Na een korte nacht met weinig slaap neem ik een kop koffie, ontbijt sla ik over, geen trek. Ik knuffel de dochters en geef Tim een kus en hijs mij met moeite en pijn in de auto om naar het ziekenhuis te gaan.

Tim heeft besloten vandaag niet te gaan werken, hij brengt de dochters naar school en zorgt dat het huis aan kant is.

In het ziekenhuis aangekomen zie ik dat vader klaargemaakt wordt voor het EEG. Elektroden worden op zijn hoofd geplakt. Vader reageert niet en lijkt te slapen. De verpleegkundige ziet dat ik op een afstandje sta te kijken en komt naar mij toe. 'Fijn dat je er bent', zegt ze. 'Je vader is al uren niet meer bij kennis geweest en het is goed dat het onderzoek nu plaats gaat vinden'.

In het kort wordt er uitgelegd wat het EEG inhoudt. Via de elektroden op zijn hoofd kunnen ze meten of er hersenactiviteit is. Het is belangrijk dat ik tegen vader praat zodat ze kunnen zien of vader op die prikkels reageert. Praten over dagelijkse dingen. Ik besluit dat ik ga vertellen over mijn dochters, hoe zij de afgelopen weken door zijn gekomen terwijl ik op bed lag.

Het apparaat van het EEG wordt aangesloten en er wordt een teken gegeven om te beginnen met

praten. Ik ga naast mijn vader aan het bed zitten begint te vertellen over de komische situaties die afgelopen weken zijn ontstaan.

Dochters die in zomer- en tegelijk winterkleding naar school gaan. Manlief die eten kookt, zijn best doet maar nog wel een cursus koken mag volgen. Ook geef ik aan, dat wanneer vader zich beter voelt, wij de meisjes mee zullen nemen naar het ziekenhuis om hem te bezoeken.

Mijn vader is een trotse opa en dol op zijn twee kleindochters. Het onderzoek is redelijk snel voorbij. Vader lijkt echter, in mijn ogen, niet te reageren. Het EEG zal beoordeeld worden door een arts, de verpleegkundige kan helaas niets zeggen. Afwachten dus, niet mijn sterkste eigenschap. Ik geef vader een kus op zijn voorhoofd en besluit naar huis te gaan. Van moeder en zusje geen enkel spoor te bekennen.

Het is inmiddels laat in de middag wanneer thuis de telefoon gaat. Het is de behandelend arts van vader. Hij wil dat moeder, zusje en ik over een uur in het ziekenhuis zijn zodat hij uit kan leggen wat er met vader is. Ik vraag of moeder en zusje al op de hoogte zijn. Dit blijkt niet het geval omdat moeder, zonder overleg, heeft besloten dat ik contactpersoon met het ziekenhuis ben en de arts ervanuit gaat dat ik ze op de hoogte breng. Ik ben verbaasd maar geef aan dat ik mijn best zal doen de anderen te bereiken.

Op de vraag hoe het nu met mijn vader gaat, krijg ik te horen dat hij dat straks zal vertellen. Mij

bekruipt hetzelfde gevoel als dat van afgelopen nacht.

Vader gaat dit niet overleven en dat terwijl hij pas zevenenvijftig is.

Het lukt mij zusje te bereiken, moeder blijkt bij haar te zijn. Aan de andere kant van de telefoon wordt er wat gesputterd maar de twee dames zien uiteindelijk wel de noodzaak om naar het ziekenhuis te gaan. Tim besluit mee te gaan en er wordt in allerijl oppas voor de dochters geregeld.

Hij kent moeder en zusje inmiddels goed en wil niet hebben dat ik er alleen voor staat.

In het ziekenhuis worden moeder, zusje en haar echtgenoot, Tim en ik naar een kamer gebracht met een grote vergadertafel.

Waarom mijn zwager erbij is snap ik niet want hij heeft zich nog nooit bekommerd om vader. Ik vind het vreemd maar houd wijselijk mijn mond omdat de behandelend arts met een verpleegkundige de kamer binnenkomen.

Het blijkt een slechtnieuwsgesprek te zijn. De arts vertelt dat vader óf een hersenstaminfarct óf een hersenstambloeding heeft gehad. Wat precies de oorzaak is, is nu niet te achterhalen. Het EEG geeft nog nauwelijks hersenactiviteit, vader is in een diepe coma.